

המליאה תוך כרי הדיון עצמו, אמר: בירסוס ציטוט מתוך כיתבית-דת וסיפריית-פילה, או שמירה על פולחן של דת, לא יראו אותם כעבירה... ובלבד שלא נעשה מתוך מטרה להסית לגיזענות."

אינקוויזיציה כשרה

כ ליל הבין כי בכך התהפך החוק על ראשו.

תחת להיות חוק נגד כהנא, הוא הפך חוק המעניק לגיטימציה גמורה לכל מעשי כהנא. שהרי כהנא הוא רב, חובש כיפה, ומסתמך בכל מעשיו על החלכה, תוך ציטוט מכיתבית-דת ומסיפרי תפילה.

כן עושים גוש'אמונים ורוב הגופים הפאשיסטיים האחרים במדינה.

מבלי לנקוף אצבע, תוך כרי ישיבה מן הצד וג'חוק, ניצח כהנא.

מלאכתו של הרשע נעשתה בידי אחרים — ראשי המחנה הדתי. ולא במקרה. מחנה זה לא הסתייג מעולם מה"רב" כהנא, ולא שלל את סמכותו כרב. להיפך, לא מכבר, בעת עצרת הפגנה בחיפה, הסכימו כל ראשי המחנה הדתי, וכניהם ח"כ אברהם שפירא, לשבת על כימה אחת עם כהנא, והתייחסו אליו כאל אחד משלהם.

בתום הישיבה נשא הרב יצחק פרץ נאום מתקתק, תוך גילגול עיניים השמימה, והעלה על נס את האופי האנטי-גיזעני של הדת היהודית. הוא הביא לכך ציטוטין ותימוכין, כולם נכונים, שבאו להוכיח כי יש בדת היהודית מגמות הומאניסטיות מובהקות. הדת היהודית התפתחה במשך אלפי שנים, ויש בה מגמות שונות וסותרות, החל במגמות הומאניסטיות מובהקות (מעשה ידיי טובעים בים ואתם אומ' רים שירה!) ועד לגיזענות חשוכה ביותר (המבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך ובין ישראל לעמים, בין שופך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך").

במצאות הישראלית הולכת וגוברת במחנה הדתי המגמה הגיזענית האפלה. דווקא הח"כים הדתיים עצמם הוכיחו זאת, כאשר יצאו מגידרם כדי למנוע, או לפחות לסרס, כל חקיקה אנטי-גיזענית.

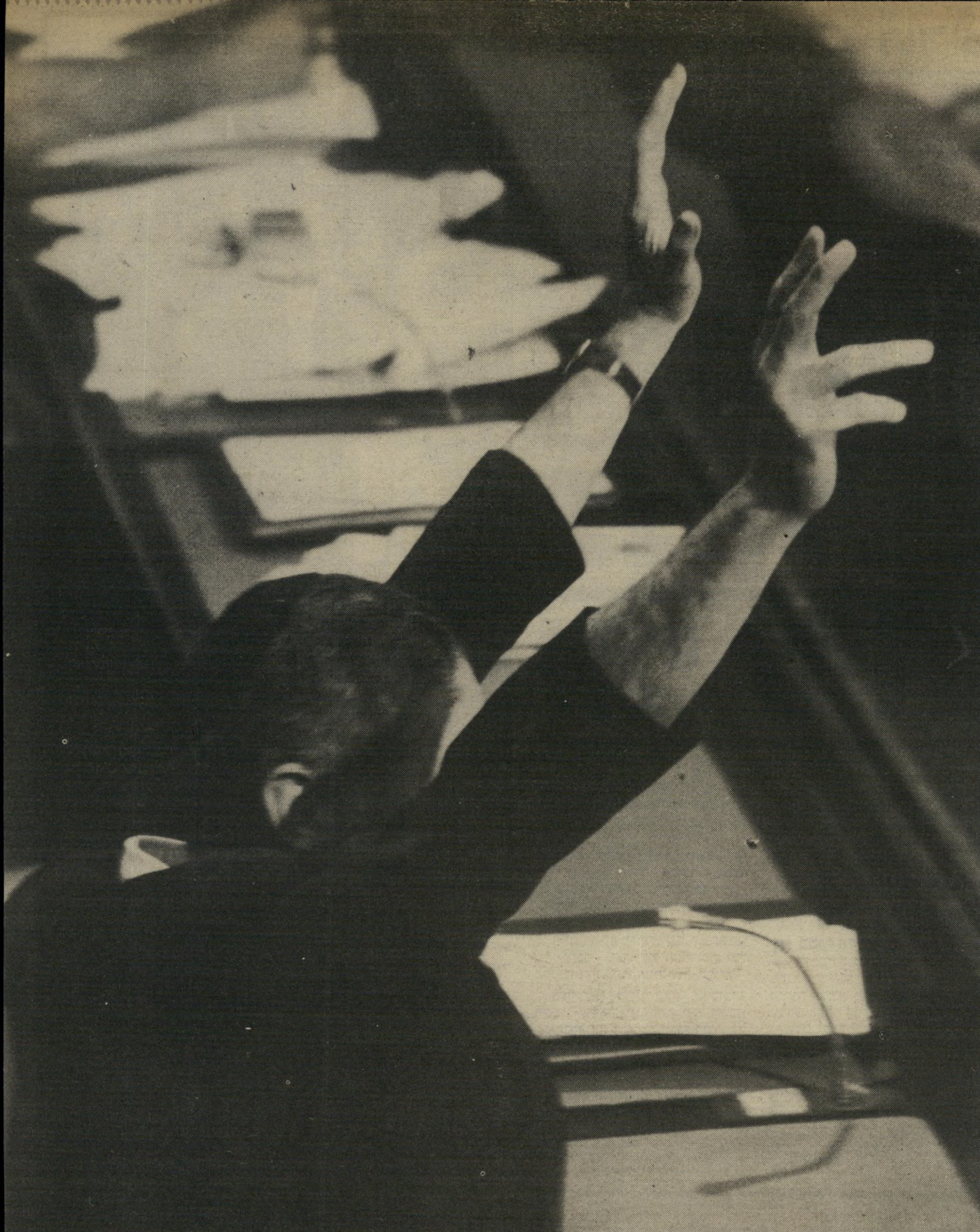
נאומו של השר יצחק פרץ היה מגוחך, כאשר בא אחרי מאמציו שלו ושל חבריו להר-סיף לחוק סעיף שנועד לתת סינות לגיזענות בשם כיתבית-דת וסיפריית-פילה. שהרי אלמ' לא הכילו כתבים וספרים אלה קטעים גיזעניים מובהקים, המ' שמששים בסיס להטפה גיזענית, לא היה כלל צורך בסעיף כזה.

במעשה זה אישרו ראשי הדת בישראל רישמית כי יש בדת היהודית מגמות גיזעניות מובהקות, היכולות לשמש צידוק גיבוני למאיר כהנא, לגוש'אמונים ולדומיהם.

העם היהודי סבל במרוצת הדורות דווקא מגיזענות דתית הרבה יותר מאשר מגיזענות חילונית.

ארולף היטלר אומנם היה גיזען חילוני מובהק, והשוואה באה על היהודים בלבוש חילוני. אולם מפני קוויצ'יזיה הספרדית היתה תופעה תחת מובהקת, והתבססה כולה על ציטוט מתוך כיתבית-דת וסיפריית-פילה, כגון הטענה כי היהודים רצחו את ישוע, בן-האלוהים. כל הפוגרומים, החל בשחיתת היהודים בידי הצלבנים בגרמניה ועד הפוגרומים של חמלניצ'קי ופטליורה, ינקו מהסחה גיזענית דתית. הטענה כאילו הקנאות היהודית יי'ה גיזענית, מפני שהיא מאפשרת לגוי להתגייר, דומה לטענה כי מפני קוויצ'יזיה לא היתה גיזענית מפני שניתנה לכל יהודי האפשרות להתנצר, תחת להישפך על המוקד.

אנשי הליכוד והדתיים לא הסתפקו בסירוס החוק ובהענקת לגיטימציה גמורה לכהנא. הם הוסיפו בהצעת

רגע הניצחון: מאיר כהנא מרים שתי ידיים להצביע בעד "חוק הגיזענות"

החוק סעיפים השוללים מראש כל אפשרות להשתמש בו נגד הגיזענות. בין השאר:

● נאמר בחוק שלא די בהוכחה שפלוגי עסק בהטפה גיזענית מובהקת, אלא שיש גם להוכיח שהיתה לו "מטרה" להסית לגיזענות. סיג זה מופיע שוב ושוב בסעיפי החוק, ובין שהוא הופך כל אישום על פי החוק כמעט לבלתי-אפשרי.

● כאילו לא די גם בכך, נאמר כי אין להאשים איש על פי חוק זה אלא "בהסכמתו בכתב של היועץ המישפטי לממשלה".

כלומר: רק היועץ המישפטי לממשלה (ובמצב הנוכחי, קרי: הממשלה עצמה!) יכול להגיש כתב-אישום. שום אדם, שנפגע על-ידי הסתה גיזענית לאינו יכול לתבוע את הגיזען לדין. חוץ מזה אין בחוק זכר לאיסור

הפלייה על רקע גיזעני או כל נישא מעשי אחר.

● טירוף פרלמנטרי

תחת למשוך את ידם ממעשה חקיקה גיזעני, המשיכו רוב אנשי המערך לדחות אותו קדימה. אנשי הליכוד והדתיים ישבו ושתקו, כהנא נהנה בגלוי, ואת הנאומים היחידים בזכות החוק נאמו אנשי-המערך: אמנון לין, לשעבר מושל קולוניאלי מטעם מפא"י, ושכח וייס, שהתמחה בטיהור שרצים. עלה עליהם השר משה שחל, שהפך את עצמו לפטרון החוק.

כל הנאומים בעד ונגד הצעת-החוק ננאמו לפני אולם כמעט-ריק, למרות העובדה שהיו כבניין קרוב ל-100 חברי-כנסת (לכסוף הצביעו 57 בעד

החוק, 22 הצביעו נגדו ו-7 נמנעו). הם לא טרחו להיכנס לאולם.

במיסדרונות ניתן היה לפי גוש בחבריי-כנסת רבים שהסי תובכו כשהרורים. הודעת כהר נא שיצביע בעד הצעת-החוק בתום נאום מנומק ומפורט, ואחרי שביטל בעצמו את כל ההסתייגויות שהגיש קודם לכן — גרמה להם להתעורר לפתע, ברגע האחרון ממש.

אך אני יכול להצביע עם כהנא? התקומם בקול רם, כמיסדרון, אחד מחברי-הכנסת החשובים של הליכוד. אל תצביע בעד! הצעתי לו. "אך אני יכול?" קרא, כמעט ביבכה.

כבניין כולו לא היו תריסר חבריי כנסת שתמכו כאמת בהצעת-החוק בצורתה הסופית. כמעט כל המצביעים בעדה שללו אותה בליבם.

אך זה קרה? איך נכנסה בסרלמנט שלם רוח של טירוף קולקטיבי, מין דיבוק פרלמנטי-טרי, המביא אותו לחוקק חוק מסול ונלוז גם בעיניו שלו עצמו?

מלבד התופעה האירציונלית של טירוף-מערכות, המביא מוסר לפעול בניגוד לכל הגיון אך ורק בגלל האירציה, היו לכך שתי סיבות — אחת תמימה, אחת זדונית:

● הן שסברו כי "צריכים לחוקק משהו נגד הגיזענות", ש.הצביבור לא יבין אם נבטל את הצעת-החוק. בראש המחנה הזה עמד שלמה הילל, יו"ר הכנסת, שהיה הדוחף העיקרי לחקיקה בשלב זה. להילל היה חשוב "הכבוד" הכבוד של הכנסת" חייב חקיקה כלשהי, הוא לא היה מסוגל לתפוס כי הוא מוציא מתחת לידיו דבר-תועבה. (המשך בעמוד 28)